

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΕΘΝΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Νίκος Α. Κοτσελόπουλος

Ποιητής και δικηγόρος

Κωμικόν παίγνιον

Εθνικόν Ημερολόγιον του έτους 1894 (Κ. Φ. Σκόκος), Αθήνα

τμ. 9 (1894), σ. 361-378

ΗΟΙΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ΚΩΜΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

(Παρασταθὲν τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ ἐν Ἀθήναις
θεάτρου τῶν Κωμωδιῶν τὴν 6 Ἀπριλίου 1893)

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

ΝΙΚΟΣ, ποιητῆς καὶ δικηγόρος   **ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ**, πελάτης τοῦ Νίκου
ΑΝΤΩΝΙΟΣ, φίλος τοῦ Νίκου   **ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ**, ὑπηρέτης τοῦ Νίκου

[Ἡ σκηνὴ παριστᾷ τὸ δικηγορικὸν γραφεῖον τοῦ Νίκου ὅστις καθή-
μενος παρὰ τὴν τράπεζαν ἐργάζεται. Εἰς τὸ βάθος καὶ δεξιᾷ τῆς
σκηνῆς θύραι· ἐπ' αὐτῆς καθίσματα.]

ΠΡΩΤΗ ΣΚΗΝΗ

ΝΙΚΟΣ [μόνος τῷ κοινῷ]

Καταλαμβάνεις τί θὰ 'πῆ νὰ εἶσαι δικηγόρος,
Νὰ τρέγῃς καὶ νὰ ὀμιλῇς 'ς τὰς δίκας παραφόρως,
Νὰ ἔχῃς τὸν πελάτην σου 'ς τὸν σβέρκο σου ἐπάνω
Καὶ νὰ σοῦ λέγῃ : — Πρόφθασε, τὴν ἀγωγὴν μου χάνω·
Καὶ μόλις φθάνεις κάθιδρως εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον,
Νὰ σου φωνάζουν : — Πήγαινε εὐθὺς 'ς τὸ Ἐφετεῖον
Καὶ χάνομεν τὴν ἔφεσιν ! . . . Θεέ μου, ποία φρίκη !
Ἄ ! ἔπρεπε μαρτύριον νὰ λέγεται ἡ δίκη.
Νομίζουν οἱ πελάται σου ὅτι καθῆκον ἔχεις
'Ὡς δίτρογον ποδήλατον 'ς τὰ τέσσαρα νὰ τρέγῃς
'Απὸ τὰ δικαστήρια εἰς τὴν εἰσαγγελίαν
Καὶ ἀπ' ἐκεῖ 'ς τὰς φυλακὰς καὶ τὴν ἀστυνομίαν.

Νὰ τσακισθῆς, νὰ γκρεμισθῆς, ἀλλὰ νὰ κατορθώσης
 Σωρείαν ὑποθέσεων εὐθὺς νὰ τελειώσης.
 Ὡς νὰ μὴ ἔρχουν δὲ αὐτὰ νὰ πάρουν τὰ μυαλά μου
 Ἔχω καὶ ἄλλο βάσανον ποῦ βρῆκα τὸν μπελᾶ μου·
 Εἶμαι τοῦτέστι ποιητῆς καὶ ὅταν ἔχω χρόνον
 Μοιρολογῶ εἰς ἔμμετρον τοῦ στήθους μου τὸν πόνον.
 Καὶ ἂν τὸ πρᾶγμα ἔμενεν ἕως ἐδῶ . . . χαλάλι,
 Μπορεῖ καθεὶς τὸν πόνον του μονάχος του νὰ ψάλλῃ
 Ἀλλὰ νὰ σέ φορτόνωνται συνάδελφοι καὶ ξένοι
 Νὰ τοὺς συνθέτῃς ποίημα, αἶ τοῦτο σέ πεθαίνει·
 Ὁ εἰς σοῦ λέγει :—Νίκο μου, θὰ μὲ ὑποχρεώσης
 Ἐὰν μπορέσης ποίημα μικρὸ νὰ μοῦ σκαρώσης,
 Ἀλλὰ νὰ εἶναι, ξέρεις σύ, ποιηματάκι πρώτης,
 Νὰ τὸ διαβάσῃ ἢ μικρὴ, νὰ χάσῃ τὸ θεὸ της !
 Ἔρχεται ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ :—Ὡ καλ' ἡμέρα Νίκο,
 Γνωρίζεις ὅτι καὶ ψυχῇ καὶ σώματι ἀνήκω
 Εἰς κόρην . . . ὄχι, ἄγγελον, μὲ Ἀφροδίτης χάριν
 Ἀπ' τὴν Ἑλένην πειὸ καλὴν ποῦ τρέλλανε τὸν Πάριν·
 Λοιπὸν ὀλίγους στίχους σου ζητῶ νὰ μοῦ χαρίσης
 Μὰ στίχους, ποῦ εἰς τῆς καρδιάς τὴν λύραν νὰ τονίσῃς !
 (κτυποῦν)
 Μὰ κάποιος ἔρχεται . . . — Ἐμπρός . . .
 (εἰσέρχεται ὁ Ἀντώνιος)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΚΗΝΗ

ΝΙΚΟΣ καὶ ΑΝΤΩΝΙΟΣ εἰσερχόμενος.

ΑΝΤ. Νίκο μου, καλ' ἡμέρα
 ΝΙΚ. Καλῶς τὸν Ἀντωνάκη μου, καὶ πῶς ἀπὸ ὄω πέρα ;
 ΑΝΤ. Μὰ ἔφαγα τὰ νύχια μου ὡς ὅτου σ' ἀπαντήσω . . .
 ΝΙΚ. Λοιπὸν τί εἶναι ;
 ΑΝΤ. Ἔρχομαι μιὰ χάρι νὰ ζητήσω
 ΝΙΚ. Ἀπὸ ἐμένα ;
 ΑΝΤ. Μάλιστα . . .
 ΝΙΚ. Εἶπέ λοιπὸν, τί τρέχει ;
 (ἰδίᾳ)
 Βεβαίως διὰ ποίημα κι' αὐτὸς ἀνάγκην ἔχει.
 ΑΝΤ. Ἐπιθυμῶ νὰ δανεισθῆς τὴν δρόσον τῆς πρωΐας
 Νὰ παραστήσῃς τὴν μορφὴν παρθένου ἑρασμίας

Μὲ Ἀθηνᾶς παράστημα, μὲ ἀμαζόνος σῶμα
 Καὶ δύο χεῖλη εὐμορφα μὲ κοραλλένιο χρῶμα.
 Τὴν κόμην της, ὡς μέταξαν χρυσὴν νὰ ζωγραφίσῃς
 Καὶ τὰς ὀφρῦς, ὡς κόρακος πτερὰ νὰ χρωματίσῃς,
 Τῆς ἀηδόνος τὴν φωνὴν νὰ λάβῃς ὡς φωνὴν της
 Καὶ τοῦ ἀγγέλου τὴν ψυχὴν νὰ δώσῃς ὡς ψυχὴν της !

ΝΙΚΟΣ (ἐκπληκτος)

Καλὲ τί λὲς Ἀντώνη μου ; . . .

ΑΝΤ.

Τί Νίκο ; μοῦ ἀρνεῖσαι ;

ΝΙΚ.

Ὅχι . . . ἀλλὰ . . .

ΑΝΤ.

Ἦννόησα, τὰ δάνεια φοβεῖσαι

ΝΙΚ.

Ὅχι αὐτό, . . . ἀλλὰ . . . καθὼς εἰξεύρεις, δὲν γνωρίζω
 Μὲ τόσην τελειότητα καλῶς νὰ ζωγραφίζω
 Καὶ ἴσως . . .

ΑΝΤ.

Δὲν βαρύνεσαι. Ἐμπρός, τὰ δυνατά σου
 Νὰ γείνη τὸ καλλίτερον ἀπ' τὰ ποιήματά Σου.
 Καὶ ὅταν φίλε τὸν παρὰ τῆς βάλλουμε σ' τὸ χέρι,
 Διότι προῖκα ἔξοχον ἢ δεσποσύνη φέρει,
 Τότε μὲ τόσα χρέη μου ποῦ ἔχω νὰ καλύψω
 Θὰ ἦνε χρέος μου καὶ σὲ γενναίως ν' ἀνταμείψω.

ΝΙΚ.

Καλὲ τί λὲς Ἀντώνη μου ;

ΑΝΤ.

Αὐτὸ ὅπου δὲν ξέρεις·

Δὲν ἐννοῶ νὰ κάθησαι ἐδῶ νὰ ὑποφέρῃς
 Νὰ κάμῃς τόσα δάνεια, νὰ γράψῃς τόσους στίχους
 Χωρὶς ν' ἀκούσῃς τοῦ χρυσοῦ τοὺς γλυκυτάτους ἤχους.

ΝΙΚΟΣ (βλέπων τὸ ὀρολόγιον καὶ ἐγειρόμενος).

Πολὺ καλὰ ! . . . ἀλλὰ pardon, ἐπέρασεν ἡ ὥρα
 Καὶ εἰς τὸ δικαστήριον ἔχουν ἀρχίσει τώρα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (ἐγειρόμενος καὶ λαμβάνων τὴν πύλον του)

Συγγνώμην . . . φεύγω φίλτατε . . . ἀλλὰ τὰ δυνατά σου
 Νὰ γείνη τὸ καλλίτερον ἀπ' τὰ ποιήματά σου
 Ἀντίο Νίκο . . .

(τείνει τὸ Νίκῳ τὴν χεῖρά του)

ΝΙΚΟΣ (λαμβάνων ταύτην)

χαίρετε . . .

(ἀπέρχεται ὁ Ἀντώνιος)

ΝΙΚΟΣ (τῷ κοινῷ)

Καὶ τώρα τί φρονεῖτε ;
 Δὲν εἶχον δίκαιον ἐγὼ παρακαλῶ, εἰπῆτε ;
 Νὰ τοῦ σκαρώσω μοῦ ζητεῖ ποιηματακι πρώτης

Νὰ τὸ διαβάσῃ ἢ μικρὴ νὰ χάσῃ τὸ μυαλό της !

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (ἐπανερχόμενος)

Ἀλήθεια, ἐλησμόνησα τὸ ποίημα ὀφείλω
Σ' τὴν ἐορτὴν της αὔριον πρωτὶ νὰ τῆς τὸ στείλω
"Ὡστε νὰ ἦνε ἕτοιμον . . .

ΝΙΚ.

Καλὰ . . . θὰ προσπαθήσω

"Ὅσον μοὶ εἶνε δυνατόν νὰ σὲ εὐχαριστήσω.

(ἀπέρχεται ὁ Ἀντώνιος)

ΤΡΙΤΗ ΣΚΗΝΗ

ΝΙΚΟΣ (μόνος βλέπων τὸ ὀρολόγιον του)

Ἴδου καὶ τὸ συμπέρασμα. Ἐννιά σωσταῖς ἡ ὥρα
Κι' ἐρήμην θὰ μ' ἐδίκασαν στὸ Ἐφετεῖον . . . Τώρα ;
"Ἄς τρέξω . . .

(Λαμβάνει τὰς δικογραφίας του καὶ τὴν πύλον του καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ἐξέλθῃ
ὅτε εἰσέρχεται ἐκ τοῦ βάθου; ὁ Μουρμούρης).

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΚΗΝΗ

ΝΙΚΟΣ καὶ ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ

ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ (μὲ προφορὰν Μενιδιάτου)

Στάσου μιὰ στιγμὴ κὺρ δικηγόρε . . . στάσου.
Θέλω νὰ κάμῃς μὴνυσι τοῦ Σούρσουλα τοῦ Τάσου
Ποῦ μοῦ 'κλειψ' ἓνα γαῖδαρο τὴν νύχτ' ἀπὸ τὸν σταῦλο
Καὶ νὰ καλέσης μάρτυρας τὸν Γκίκα καὶ τὸν Παῦλο

ΝΙΚΟΣ (ἐπειγόμενος νὰ ἐξέλθῃ)

Θὰ γείνη κὺρ Μουρμούρη μου, θὰ γείνη ἡ δουλειά σου
Περάστε ὅμως ὕστερα . . . (δοκιμάζει νὰ ἀπέλθῃ)

ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ (ἀνακόπτων τὸν δρόμον του)

Κὺρ δικηγόρε, στάσου

Νὰ σοῦ εἰπῶ τί ζωντανὸ ποῦ ἦταν τὸ καίμενο,
Πέντε χρονῶνε βασταρὸ σ' τὸν τόπο ξακουσμένο.

ΝΙΚ.

Καλὰ, καλὰ . . .

ΜΟΥ.

Τὸ γνῶριζες τὸ μαῦρο μου γαῖδοῦρι ;
Εἶχε κορμὶ ἀγγελικό, εἶχε ὠραία μούρη . . .

ΝΙΚΟΣ (ἀδελμονῶν)

Καλὲ δὲν μοῦ χρειάζονται τὰ προτερήματά του,
Τὸ σῶμα του, ἡ μούρη του, τὰ ἐλαττώματά του.

ΜΟΥ. Δὲν εἶχε τὸ κακόμοιρο ἐλάττωμα κανένα
Μόν' ἦταν ἡμερώτατο γαϊδοῦρι, σὰν κι' ἐμένα . . .

ΝΙΚ. Ἀφοῦ μοῦ λές πῶς σοῦ ἴμοιαζε ἀλήθεια κὺρ Μουρμούρη
Θὰ πῆ πῶς ἦταν ἔκτακτο πραγματικῶς γαϊδοῦρι.

ΜΟΥ. Μὰ σήμερα ἡ μήνυσι νὰ ἦνε τελειωμένη.

ΝΙΚ. Θὰ ἦναι.

ΜΟΥ. Γιὰ νὰ ἦμαστε καλὰ ἐξηγημένοι
Πόσαις δραγμαῖς ὁ κόπος σου κὺρ δικηγόρε κάνει ;

ΝΙΚ. Εἴκοσι φράγκα . . . (ἰδιᾶ) Τὸ ποσὸν μεγάλο τοῦ ἐφάνη

ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ (πτοηθεῖς)

Εἴκοσι φράγκα . . . (ἰδιᾶ) Σὰν πολλὰ γυρεύει νὰ μοῦ πάρη
(τῷ Νίκῳ)

ΜΟΥ. Μὰ εἴκοσι ἐκούστιζε, γαϊδοῦρι καὶ σαμάρι
Καὶ τώρα ἄλλα εἴκοσι ἀκόμη νὰ ξοδιάσω ;

ΝΙΚ. Πρὸς χάριν σου τὰ ἔξοδα ἐγὼ θὰ μετριάσω.
Πέρασε πάλιν ὕστερα καὶ θὰ γενῆ ἡ δουλειά σου.
Ὡρα καλὴ κουμπάρε μου . . .

ΜΟΥ. Κὺρ δικηγόρε . . . γεῖά σου . . .
(ἀπέρχεται ὁ Μουρμούρης)

ΠΕΜΠΤΗ ΣΚΗΝΗ

ΝΙΚΟΣ (μόνος)

Ἄς τρέξω τώρα . . . Μιὰ στιγμή . . . Τί ἔμπνευσις ωραία . . .
Μοῦ ἦλθε διὰ ποίημα πρωτοτυπος ἰδέα
Καὶ πρέπει τώρα, σ' τὴν στιγμήν, τὸ ποίημα νὰ γείνη
Γιατὶ ἡ Μοῦσα ἔπειτα πετᾷ καὶ μὲ ἀφήνει.
Ἄς γράψω.

(Ἀφήνει τὸν πῆλον καὶ τὰς δικογραφίας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ γράφει ἀπαγγέλλων)

« Ἄχ Μαρίκα μου » (ἰδιᾶ) Μὰ δὲν τὴν λέν Μαρία

Ἄς σβύσωμε τὸ ὄνομα . . . « Φιλτάτη μου Κυρία »

Ὅχι Κυρία . . . ἄσχημα πηγαίνει εἰς τ' αὐτιά μου.

Μὰ πῶς ν' ἀρχήσω ; (σκέπτεται) Ἄ, ἰδού . . .

« Ὠραία δέσποινά μου,

» Ἄστρον λαμπρὸν τοῦ οὐρανοῦ,

»Μοῦ πῆρες ὅλον μου τὸν νοῦ
 »Μαζῆ με τὴν καρδιά μου.

(τῷ κοινῷ)

Λαμπρὰ πηγαίνει ὡς ἐδῶ . . . , ἔμπρὸς ἄς προχωρήσω
 Κι' ἐλπίζω τὸν Ἄντώνη μου νὰ τὸν εὐχαριστήσω.
 Λοιπὸν, ἔμπρὸς . . . συνέχεια . . . (γράφει.)

» Ὡς ναύτης σ' ἀτενίζω
 » Εἰς νεφελώδη οὐρανὸν
 » Ὁραῖον ἄστρον, φωτεινὸν
 » Καὶ ἐπὶ σὲ ἐλπίζω.

(ἰδίᾳ)

Θαυμάσια . . . ἐξαίσια . . . Ἄ ! ὅποια τὸ διαβάσει
 Ἄπο τὴν τρέλλα τὴν πολλὴ βεβαίως θὰ τὰ χάσει,
 Ἄλλὰ ἄς τελειώνωμεν (γράφει)

» Ὁδήγει με τὸ φῶς σου
 » Τὸν ποθητὸν σου ἔραστήν
 » Εἰς τὴν Ἐδέμ τὴν ἀγαστήν
 » Τοῦ θείου ἔρωτός σου !

(ἰδίᾳ)

Μ' αὐτὸ δὲν εἶνε ποίημα . . . , αὐτὸ εἶνε μαγεία . . .
 ὦ ! θὰ τὰ χάσει βέβαια με τοῦτο ἡ Κυρία.

(ἀπαγγέλλει τὸ ποίημα ὁλόκληρον)

» Ὁραία δέσποινά μου,
 » Ἄστρον λαμπρὸν τοῦ οὐρανοῦ
 » Μοῦ πῆρες ὅλον μου τὸν νοῦ
 » Μαζῆ με τὴν καρδιά μου !

» Ὡς ναύτης σ' ἀτενίζω
 » Εἰς νεφελώδη οὐρανὸν
 » Ὁραῖον ἄστρον, φωτεινὸν
 » Καὶ ἐπὶ σὲ ἐλπίζω.

» Ὁδήγει με τὸ φῶς Σου
 » Τὸν ποθητὸν Σου ἔραστήν
 » Εἰς τὴν Ἐδέμ τὴν ἀγαστήν
 » Τοῦ θείου ἔρωτός Σου !»

Μὰ δὲν ὑπάρχει ζήτημα ὅτι ἡ δεσποσύνη
 Μόλις ἰδῆ τὸ ποίημα ἔξω φρενῶν θὰ γείνη . . .

(λαμβάνων ἕτερον φύλλον χάρτου)

Καὶ τώρα, ἔλα μουσα μου καὶ φέρε με μὲ πόνον
 Νὰ κάμωμεν τὴν μήνυσιν γὰρ τὸν κλαπέντα ὄνον,
 Διότι ἂν ἡ ποίησις σοῦ δίδει τὸ στεφάνι,
 Ἡ περὶ ὄνου μήνυσις πολλοὺς παράδες βγάνει.
 Λοιπὸν ἐμπρὸς ἅς γράψωμεν . . .

(γράφει ἀπαγγέλλων)

«Μήνυσις Π. Μουρμούρη

»Ποῦ τοῦ ἔκλεψεν ὁ Σούρσουλας ὁ Τάσος τὸ γαϊδοῦρι.
 »Τὴν νύκτα, ὅταν δώδεκα ἐσήμανεν ἡ ὥρα
 »Καὶ ἐκοιμᾶτο νήδυμον ὀλόκληρος ἡ χώρα
 »Ἐμβῆκ' ὁ μηνυόμενος κρυφὰ εἰς τὸ ἀχοῦρι
 »Καὶ μού ἔκλεψεν ὁ ἄθλιος τὸ μαῦρό μου γαϊδοῦρι.
 »Προτείνω δὲ ὡς μάρτυρας τὸν Γκίκα καὶ τὸν Παῦλο
 »Ποῦ εἶδαν τὸ γαϊδοῦρι μου νὰ πέρνη ἀπ' τὸν σταῦλο,
 »Καὶ ἐξαιτοῦμαι σ' τὸ χωρὶ ἀνακριτῆς νὰ πάη
 »Γιατὶ μπορεῖ ὁ Σούρσουλας τὸν γαῖδαρο νὰ φάη.
 »Δεχθῆτε τὰ σεβάσματα τοῦ εὐπειθοῦς Μουρμούρη
 »Ποῦ τοῦ ἔκλεψαν τὸν γαῖδαρο καὶ τοῦ ἔμεινε τ' ἀχοῦρι,

(Τῷ κοινῷ)

Πάει κι' αὐτὸ (βλέπων τὸ ὡρολόγιόν του) ὦ διάβολε! ἐπέρασε ἡ ὥρα
 Κ' ἐρήμην θὰ μ' ἐδίκασαν σ' τὸ Ἐφετεῖον τώρα

(Φωνάζει)

Ἄμβροσιε . . . (εἰσέρχεται ὁ Ἄμβροσιος).

ΕΚΤΗ ΣΚΗΝΗ

ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ΚΑΙ ΝΙΚΟΣ

ΑΜΒ.

Προστάξατε.

ΝΙΚ.

Γνωρίζεις τὸν Μουρμούρη;

ΑΜΒ. Αὐτὸν ὅπου τοῦ ἔκλεψαν τὸ μαῦρο του γαϊδοῦρι;

ΝΙΚ. Αὐτόν.

ΑΜΒ.

Τὸν ξέρω.

ΝΙΚ.

Αἶ, λοιπὸν ἂν ἔλθῃ καὶ ζητήσῃ

τὴν μήνυσιν τοῦ Σούρσουλα, ἐδῶ τὴν ἔχω ἀφήσει.

(Κλείει τὴν μήνυσιν ἐντὸς φακέλλου καὶ ἀφήνει αὐτὸν ἐπὶ τοῦ γραφείου του)

ΑΜΒ. Νὰ τοῦ τὴν δώσω;

ΝΙΚ.

Βέβαια καὶ ἴπε του μὴ ξεχάσῃ

Τὸ μεσημέρι ἀπ' ἐδῶ καὶ πάλι νὰ περάσῃ,
(Κλείει ἕτερον φάκελλον τὸν ὁποῖον ἀφήνει ἐπίσης ἐπὶ τοῦ γραφείου του)

Αὐτὸν τὸν ἄλλον φάκελλον θὰ ἴθῃ ὁ Ἀντωνάκης . . .

ΑΜΒ. Ποιὸς Ἀντωνάκης, Κύριε;

ΝΙΚ. Ὁ Κοκορομουαλάκης.

ΑΜΒ. Νὰ τοῦ τὸ δώσω κι' αὐτουνοῦ;

ΝΙΚ. Ναί, κι' ὅποιος μὲ ζητήσῃ,

Τὸ μεσημέρι ἄς ἐλθῇ ἐδῶ νὰ μ' ἀπαντήσῃ.

(Λαμβάνει τὸν πῆλον καὶ τὰς δικογραφίας καὶ ἀπέρχεται ἐσπευσμένως).

ΕΒΔΟΜΗ ΣΚΗΝΗ

ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ (μόνος λαμβάνων ἐκ τῆς τραπέζης τοὺς φακέλλους
δεικνύων τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν)

Αὐτὸν ἐδῶ τὸν φάκελλον θὰ δώσω τοῦ κουμπάρου
"Ὁχι . . . αὐτὸν . . . Ποιὸς ἀπ' τοὺς δυὼ μιλεῖ περὶ γαϊδάρου;
Αὐτός; Ὁ ἄλλος . . . "Ὁχι αὐτός . . . καὶ τώρα τί θὰ γείνη;
'Ανακατώθη ὁ γαῖδαρος μαζῆ κι' ἡ δεσποσύνη,
Καὶ πῶς θὰ ξεχωρίσουνε; . . . Τὸν ἄλλον θὰ τοῦ δώσω.
"Ἐπρεπ' ἐπάνω σ' τὰ χαρτιὰ ἐγὼ νὰ σημειώσω
'Εκεῖνος εἶν' ὁ γαῖδαρος καὶ τούτη ἡ Κυρία
Γιὰ νὰ μὴν μπλέξουν ἔπειτα καὶ γείνη φασαρία.
Καὶ τώρα ὅ,τι ἔβρεξε, ἐμπρός ἄς κατεβάσῃ.
"Ὅποιον κι' ἂν πάρῃ ὁ καθεὶς θὰ εὕρῃ νὰ διαβάσῃ
(σχεπτόπενος)

Μὰ τοῦτος εἶν' ὁ γαῖδαρος. . . Ὁχι καλέ, ὁ ἄλλος
'Ἐδῶ θὰ γείνη μπερδεμὸς μού φαίνεται μεγάλος.

(ἀσφραγίζεται τοὺς φακέλλους)

Καὶ δὲν μυρίζουν τίποτε γιὰ νὰ μπορῶ νὰ νοιώσω
Ποιὸν πρέπει σὲ καθένανε ἀπὸ τοὺς δυὼ νὰ δώσω.
'Ἐμπρός ἀφοῦ ἐμπλέξανε, ἄς πῆ ἡ τύχη μόνη
Ποιὸς εἶνε γιὰ τὸν γαῖδαρο καὶ ποιὸς γιὰ τὸν Ἀντώνη,
(δένει τοὺς ὀφθαλμοὺς του διὰ μανδουλίου)

Αὐτὸς ποῦ πιάσω στὴν ἀρχὴ θὰ εἶνε τοῦ Μουρμούρη
"Ὁχι, ἡ κυρία ποῖο ἔμπροστά ἄς πάῃ ἀπ' τὸ γαϊδοῦρι.
Λοιπὸν ὁ πρῶτος ἀπ' αὐτοὺς θὰ εἶνε ἡ δεσποσύνη

Καὶ γαῖδαρος ὁ δεύτερος, ἐκεῖνος ποῦ θὰ μείνῃ

"Ἄς εἶν' ἐμπρός. (λαμβάνει μίαν ἐξ αὐτῶν)

Σὲ ἔπρασα κυρά, δὲν μοῦ γλυτώνεις
(Λύει τοὺς ὀφθαλμοὺς του καὶ δεικνύων τὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπιστολὴν)

Αὐτὸς εἶνε ὁ γάϊδαρος

(εἶτα δεικνύων ἐκείνην τὴν ὁποίαν κρατεῖ)

Καὶ τοῦτος ὁ Ἀντώνης.

(Εἰσέρχεται ἐσπευσμένως ὁ Ἀντώνης)

ΟΓΔΟΗ ΣΚΗΝΗ

ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

AMB. Μωρὲ γιὰ δὲς, κατὰ φωνὴ καὶ ὁ γάϊδαρος ἐμβῆκε

ANT. Ποῦ εἶνε ὁ ἀφέντης σου Ἀμβρόσιε

AMB. Ἐβγῆκε.

ANT. Ἐβγῆκε ;

AMB. Ναί

ANT. Κι' αὐτὴ περνᾷ. . .

AMB. Μὰ ποία κυρὸ Ἀντώνη ;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (ἀπαγγέλλει ἕκαστον στίχον ταχέως καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸν Ἀμβρόσιον ἀπισθοχωροῦντα ἐν ἐκπλήξει)

Αὐτὴ ὅπου τοῦ στήθους μου τοὺς πόνους βαλσαμώνει,
Αὐτὸς ὁ ἄγγελος σωτὴρ τοῦ ὑποφαινομένου,
Αὐτός, ὁ μόνος ἰατρὸς τρελλοῦ ἐρωτευμένου,
Αὐτός, ὁ ἐπουράνιος παράδεισος σ' τὰ ἀλήθεια,
Αὐτὴ ὅπου μοῦ ἀναψε πυρκαϊᾶν ἵστα στήθεια,
Αὐτὴ ποῦ εἶνε αἰσθημα καὶ πόνος ἢ καρδιά της,
Αὐτὴ ποῦ πέρνει τὸ μυαλὸ μὲ τὴν τρελλὴ ματιά της,
Αὐτὴ ὅπου τὸν ἥλιον ἀκόμη ἐκθαμβώνει,
Αὐτὴ, ὅπου καὶ μάρμαρον μὲ τὴν ματιά της λυώνει,
Αὐτὴ ποῦ εἶνε ἄγγελος καὶ ἄνθρωπος ἐξ ἴσου,
Αὐτὴ δραπετὴς ἀληθῆς τοῦ θείου παραδείσου,
Αὐτὴ ποῦ μ' ἓνα στεναγμὸν καὶ ὄρη καταρρίπτει,
Αὐτὴ ποῦ εἰς τὰ στήθη της πελάγη στόνων κρύπτει,
Αὐτὴ ποῦ μ' ἓνα βλέμμα της τρελλὸν μὲ συναρπάζει.
Αὐτὴ ὅπου τὸ φάσμα της τὴν νύκτα μὲ τρομάζει,
Αὐτὴ, ποῦ μόλις τὴν ἰδῆς καυμένε θ' ἀπορήσῃς,
Αὐτὴ, ὅπου ὁμοίαν της δὲν ἔπλασεν ἡ φύσις,
Αὐτὴ, . . .

ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ (διακόπτων)

Μὰ στάσου ἀδελφέ. . .

ΑΝΤ. Μὰ πῶς νὰ σταματήσω,

Θέλω εἰς σέ τὸ Χερουβεὶμ αὐτὸ νὰ παραστήσω
 Γιὰ νὰ γνωρίσης φίλε μου τὸν ἄγγελον ἐκεῖνον,
 Τὸν εὐμορφον ὡς ἡ αὐγή, τὸν εὐοσμον ὡς κρῖνον. . .

ΑΜΒ. Καὶ τί μὲ μέλλει ἐμένανε νὰ μάθω τ' εἶν' ἐκεῖνη ;

ΑΝΤ. Πρέπει ν' ἀκούσης νὰ τὰ πῆς τοῦ Νίκου γιὰ νὰ γείνη
 Τὸ ποῖημα θαυμάσιον.ΑΜΒ. Τὸ ποῖημα ; Μὰ πέ μου
 Πῶς τόσην ὥραν ἔλεγες γιὰ 'κεῖνο . . . ὦ Θεέ μου !
 Τὸ ποῖημα εἶν' ἔτοιμον καὶ ἂν τὸ θέλῃς νὰ το.

(τῷ δίδει τὸν ἕνα φάκελλον τὸν ὁποῖον λαμβάνει ὁ Ἀντώνιος)

ΑΝΤ. Καὶ τόσην ὥραν ἔκαμνα τὸν κόσμον ἄνω κάτω
 Καὶ σύ ;

ΑΜΒ. Μὰ μήπως μ' ἄφησες τὸ στόμα μου ν' ἀνοίξω ;

ΑΝΤ. Γελοῖτε, κτῆνος, κάθαρμα, ἀχρεῖτε θὰ σὲ πνίξω.

Πηγαίνω τώρα μιὰ στιγμή τοὺς στίχους νὰ τῆς δώσω

Καὶ ἔρχομαι τὸ σχέδιον ἐδῶ νὰ ἀναγνώσω

'Ἄλλ' ἂν καυμένε, μάθε το, 'ς τὸν δρόμον δὲν τὴν φθάσω

'Στὴν βράχι σου μὲ τῆς κλωτσιαῖς κακοῦργε θὰ ξεσπάσω.

(ἀπέρχεται)

ΕΝΑΤΗ ΣΚΗΝΗ

ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ (μόνος μιμούμενος τὸν Ἀντώνιον)

Γελοῖτε, κτῆνος, κάθαρμα, ἀχρεῖτε θὰ σὲ πνίξω

Καὶ σὰν σαρδέλλα 'ς τὴν στιγμή 'ς τὰ δύο θὰ σ' ἀνοίξω.

(τῷ κοινῶ, φυσικῶς)

Τρία πουλάκια κάθονται. . . τοῦ φύγανε καὶ πᾶνε

"Ὅσοι γυρεύουν ἔρωτα νά, ἔτσι καταντᾶνε.

Μὰ ἔτσι τάχα νὰ μιλή καὶ 'ς τὴ φτωχὴ ἐκεῖνη ;

'Εγὼ θὰ τοῦ 'δυνα κλωτσιαῖς ἂν ἤμουν δεσποσύνη.

"Ἄς εἶνε ὁμως τώρα αὐτά. Μὰ ἂν 'ς τὸ γράμμα ἐκεῖνο

Ἦταν κλεισμένη ἢ μήνυσι τί διάβολο θὰ γείνω,

"Ἄς τὸ κυττάξῃ ἢ κυρὰ καὶ ὅταν θὰ κυττάξῃ

Πῶς πρόκειται γιὰ γάϊδαρο, ἄς στείλῃ νὰ τ' ἀλλάξῃ.

(εἰσέρχεται ὁ Μουρμούρης ἐν καταστάσει μίθης)

ΔΕΚΑΤΗ ΣΚΗΝΗ

ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ καὶ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ.

ΜΟΥ. Ὦρα καλή.

ΑΜΒ. Σᾶς προσκυνῶ (ἰδίᾳ) Ἄλλος ἐτοῦτος πάλι
 Ἄν ἀρχινήσῃ καὶ αὐτὸς τὸν γαῖδαρο νὰ ψάλλῃ
 Ἄλλοίμονον σ' ἐμένανε . . .

ΜΟΥ. Ποῦ εἶνε ρὲ ἐκεῖνος ;

ΑΜΒ. Ἐβγῆκε ἔξω Κύριε. (ἰδίᾳ) Τί γαῖδαρος ! τί κτῆνος !

ΜΟΥ. Ρὲ τάχα δὲν τοῦ γιόμησε τὸ μάτι του μ' ἐμένα ;

Ἡ τὰ δικά μου τὰ λεφτὰ δὲν εἶνε δουλεμένα ;

Γιατὶ ὄρὲ μ' ἐγέλασε καὶ ἔφυγε ἀπ' τὸ σπῆτι ;

ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ (ἰδίᾳ)

Θεέ μου, στείλε τοὺς τρελλοὺς εἰς τοῦ Δρομοκαίτη !

ΜΟΥ. Γιατὶ ὄρὲ δὲν μοῦ μιλάς ;

ΑΜΒ. Μὰ τί νὰ σοῦ μιλήσω ;

ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ (εἰσάγων κουμπούραν)

Μίλα καλὰ, ἀλλοιῶς ὄρὲ θὰ σοῦ τὴν μπουμπουνήσω.

Ρὲ εἶδες, πές μου, βασταγὸ σ' ἂν τὸ δικό μου ἄλλο ;

ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ (τοιμῶν)

Ὅχι δὲν εἶδα γαῖδαρο 'ς τὰ ἀλήθεια ποῖο μεγάλο !

ΜΟΥ. Τ' εἶπες ; μεγάλο ἦτανε ;

ΑΜΒ. (τρέχων) Ὅχι καλέ, μικροῦλι

(ἰδίᾳ)

Ἐδῶ θὰ γείνη τῶρα δὲ ὁ γάμος τοῦ Κουτρούλη.

ΜΟΥ. Μικροῦλι ;

ΑΜΒ. (τρέμων) Ὅχι ἀδελφέ, (τῷ κοινῶ) τί διάβολο νὰ κάνω ;

ΜΟΥ. Ποῦ εἶνε ρὲ καὶ ἄδικα ἐδῶ τὴν ὥρα χάνω.

ΑΜΒ. Ποῶ ; τὸ γαῖδοῦρι ;

ΜΟΥ. Ὅχι ὄρὲ, αὐτὸς ὁ ἀβοκάτος.

ΑΜΒ. Ἐσ τὸ Ἐφετεῖον ἔβλεπα καὶ πήγαινε τρεχάτος.

ΜΟΥ. Καὶ ἄφησε τὴ μήνυσι ποῦ τοῦ ἴπα μὲς 'ς τὴ μέση ;

Τώρα τὸν στέλλω καὶ αὐτὸν 'ς τὸ διάβολο πεσκέσι.

ΑΜΒ. Τί ; θέλετε τὴν μήνυσιν ;

ΜΟΥ. Ἄμ' τί, νὰ τὸν φιλήσω ;

ΑΜΒ. Αὐτὴν ἐδῶ τὴν ἄφησε νὰ σᾶς τὴν ἐγχειρίσω

Νά την . . .

ΜΟΥ. (λαμβάνων) Καὶ τῶρα μοῦ τὸ λές μωρὲ μονάχα τῶρα,

Ἄφοῦ ἐδῶ περιμένα γομάρι τόσην ὥρα ;
 Ὅ τὸ διάβολο νὰ πᾶς καὶ σὺ κι' ἀφέντης σου ἀκόμα.

ΑΜΒ. Ἄμην !

ΜΟΥ. Τὶ εἶπες ;

ΑΜΒ. Ποιός ; ἐγώ ; Δὲν ἀνοιζα τὸ στόμα.

ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ (θέτων τὸ πιστόλιον εἰς τὸ σελάχιον)

Θὰ πάω τώρα μιὰ στιγμή τὴν μήνυσι νὰ δώσω
 Καὶ ὕστερα ξανάρχομαι τὸν ἄλλον ν' ἀνταμώσω.

(ἀπέρχεται)

ΕΝΔΕΚΑΤΗ ΣΚΗΝΗ

ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ, μόνος.

Μωρὲ μεθύσι μιὰ φορὰ ποῦ εἶχε εἰς τ' ἀλήθεια,
 Ὅλον τὸ κόσμο ἔβλεπε μπροστά του κολοκύθια.
 Ἦταν κι' ὁ ἄλλος παλαβός, ἀλλὰ σὰν τὸν Μουρμούρη
 Δὲν ἦλθε γιὰ τὸ ποίημα κρατῶντας τὸ κουμποῦρι.
 Μὰ ἂν τελείων' ἡ δουλειὰ ἕως ἐδῶ, χαλάλι . . .
 Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται σκηνη ὅτι θὰ γείνη κ' ἄλλη
 Γιατί θ' ἀνακατεύτηκε γαῖδοῦρι κ' ἐρωμένη
 Καὶ μόνον ἓνας διάβολος γνωρίζει τί θὰ γένη.
 Μὰ τί θὰ γείνη ἀδελφέ, ἄς γείνη ὅ,τι θέλει.
 Ἐμὲ γιὰ ὅ,τι κι' ἂν συμβῆ καθόλου δὲν μὲ μέλει.
 Ὅ,τι μοῦ εἶπε ἔκανα . . . ἄς ἔγραφε ἐπάνω
 Τοῦ καθ' ἑνὸς τὸ ὄνομα νὰ ξέρω τί θὰ κάνω.
 Ἀλλ' ὅμως ὁ ἀφέντης μου δὲν βλέπω νὰ γυρίσῃ,
 Κι' ἂν ὁ Ἀντώνης μοναχὸς ἐδῶ μὲ ἀπαντήσῃ
 Κι' ἔγεινε λάθος ἔστὰ χαρτιά, ἀλλοίμονο σ' ἐμένα !
 Θὰ ἰδῆτε τὸν Ἀμβρόσιον μὲ μοῦτρα τσακισμένα.

(εἰσέρχεται ὁ Νίκος)

ΔΩΔΕΚΑΤΗ ΣΚΗΝΗ

ΝΙΚΟΣ καὶ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

(ΝΙΚΟΣ ρίπτων πλήρη θυμοῦ ἐπὶ τοῦ γραφείου του τὰς δικογραφίας καὶ τὸν πλόν του)

Ὅ τὸ διάβολο ἢ μήνυσις κ' οἱ στίχοι τοῦ Ἀντώνη,
 Αἶ τὴν γὰρ τὰ ἔξοδα ἐμὲ ποιὸς μὲ πληρώνει ;

Ὅριστε ! . . . Ὁ ἀντίδικος ἰδὼν ὅτι δὲν ἤμην
 Παρῶν ἔς τὴν συνεδρίασιν μ' ἐδίκασεν ἐρήμην.
 Καὶ τῶρα ὁ πελάτης μου πῶς διάβολο θὰ μάθῃ
 Ὅτι ἐξ ἀμελείας μου ἡ δίκη του ἐχάθη ;
 Θὰ κάμω ναὶ ἀνακοπὴ καὶ ἴσως τὴν γλυτώσω,
 Ἄλλ' ὅμως τόσα ἔξοδα γιὰτὶ νὰ τὰ πληρώσω ;
 Ὅσον τὸν διάβολον ἡ ποίησις ἀν μίαν δίκην χάνω
 Γιὰ κάθε ἓνα ποίημα ποῦ μοῦρχεται νὰ κάνω.
 Ἀμβρόσιε, μ' ἐζήτησε κανεὶς ;

ΑΜΒ.

Κανεὶς ἀφέντη.

(εἰσέρχεται ὁ Ἀντώνιος ὠργισμένος κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας του τὸν φάκελλον)

ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ ΣΚΗΝΗ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ καὶ οἱ ΑΝΩ.

ΑΝΤ. Τί εἶν' αὐτὰ ποῦ μοῦ 'καμες ;

ΑΜΠ. (ἰδίᾳ)

Τῶρ' ἀρχινᾷ τὸ γλέντι.

ΝΙΚ. Ἐγὼ ;

ΑΝΤ. Ἐσύ, ἐλόκληρος . . . Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ πιάσῃς

Περὶ γαιδάρου μήνυσιν γελοῖαν ν' ἀραδιάσῃς

Κ' ἐγὼ ὁ βλάξ ἔχων εἰς σὲ τυφλὴν ἐμπιστοσύνην

Νὰ τὴν προσφέρω μὲ χαρὰν εὐθὺς ἔς τὴν δεσποσύνην ;

ΝΙΚ. Καλὲ τί λές ;

ΑΜΒ. (τῷ κοινῷ) Ἐμπλέξαντε τὰ γράμματα νομίζω

ΑΝΤ. Ἄχ ! αἰωνίως Κύριε, θὰ σ' ἀναθεματίζω.

Διοτι σὺ μοῦ ἔσβυσες τὴν μόνην μου ἐλπίδα

Καὶ ὅσα ὄνειρα χρυσᾷ διὰ τὸ μέλλον εἶδα.

ΝΙΚ. Μὰ φίλε μου ;

ΑΝΤ. Τί ; φίλον σου μ' ἀποκαλεῖς ἀκόμα,

Ἄφοῦ νὰ γείνω μ' ἔκαμες ἔς τὸν ἄγγελό μου πτώμα ;

ΝΙΚ. Μὰ στάσου δά . . .

(Εἰσέρχεται ὠργισμένος ὁ Μουρμούρης)

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΚΗΝΗ

ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ καὶ οἱ ΑΝΩ.

ΜΟΥ. (τῷ Ἀμβροσίῳ) Ποῦ βρίσκεται ὁρὲ ὁ Ἀβοκάτος ;

ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ (τῷ κοινῷ)

Τῶρα καλὸ ξημέρωμα.

ΜΟΥ.

ΑΜΒ.

Μωρέ ποῦ εἶνε ;

Νά τος.

ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ (τῷ Νίκῳ)

Κύρ Δικηγόρε λέγε μου τὰ ἔχεις τὰ μυαλά σου
Ἦ μήπως σοῦ ἐστρίψανε ;

ΝΙΚ.

Αἶ καθαριμα, βουβάσου !

ΜΟΥ.

Τί καθαριμα καὶ καθαριμα, ἔχεις ἀκόμα στόμα
Καὶ μοῦ μιλάς χωρὶς ντροπὴ καὶ μὲ κυττᾶς ἀκόμα ;
Ἐγὼ σοῦ εἶπα μῆνυσι τοῦ Σούρσουλα νὰ κάνης
Καὶ σὺ ἀρχίνησες ἐδῶ τραγούδια νὰ μοῦ φτειάνης.

ΝΙΚ.

Τραγούδια ; Ἐτρελλάθηκες μοῦ φαίνεται καυμένη.

ΜΟΥ.

Βρέ κἂν ἐγὼ τρελλάθηκα, κἂν σὺ ξεμουαλισμένη.
Τί θέλει ρε ὁ γαῖδαρος μὲ ἄστρα καὶ φεγγάρι ;
Γνωρίζει ἀπὸ ἔρωταις ποτέ του τὸ γομάρι ;

ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ (τῷ κοινῷ)

Τὰ πράγματα ἐμπλέξανε καὶ πῶς θὰ ξεμπερδέψουν.

ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ (τῷ Νίκῳ)

Ρε τί σοῦ ἡρώσταγα ἐγὼ ἔς τὸ ξύλο νὰ μὲ ρέψουν ;

ΝΙΚ.

Μὰ τί συνέβη, μίλησε

ΜΟΥ.

Τί εἶπα νὰ μοῦ κάνης ;

ΝΙΚ.

Γιὰ τὸ γαῖδοῦρι μῆνυσιν.

ΜΟΥ.

Καὶ σὺ ἐδῶ, τί φτιάνεις ;

ΝΙΚ.

Τί ἔφτειασα ;

ΜΟΥ.

Ποιήματα.

ΝΙΚ.

Τώρα καταλαμβάνω

ΜΟΥ.

Καὶ τὸ στιλιᾶρι ποῦ φαγα ἐγὼ πῶς θὰ τὸ βγάνω ;

ΝΙΚ.

Σε ἔδειραν ;

ΜΟΥ.

Με ἔδειραν ; Με πῆραν μὲ τὸ ξύλο

Κι' ἀπ' τὸ γραφεῖο μ' ἔδωξαν σὰν λυσσασμένο σκύλο.

Εἶδατ' ἐκεῖ ἀδιαντροπιᾶ, ἐφώναξαν, μεγάλη

Τραγούδια διὰ μῆνυσι νὰ ἴθῃ νὰ ὑποβάλῃ,

ΝΙΚ.

Διὰ τὸ ξύλο μῆνυσιν καινούργια θὰ σοῦ κάνω.

ΜΟΥ.

Ὅχι καλέ, σ' εὐχαριστῶ καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

ΝΙΚΟΣ (τῷ Μούρμουρη)

Δός μου αὐτὸν τὸν φάκελλον

(*Ὁ Μούρμουρης τὸν δίδει)

ΝΙΚΟΣ (τῷ Ἀντωνίῳ)

Δός μου κι' αὐτὸν Ἀντώνη...

(τὸν δίδει καὶ ὁ Ἀντώνιος)

ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ (ἰδίᾳ)

Ἦ τρικυμία ἄρχισε θαρρῶ νὰ ξεφουσκώνῃ.

ΝΙΚΟΣ (εξάγων τὸν ἐν τῷ φακέλλῳ τοῦ Μουρμούρη χάρτην ἀναγινώσκει :)

« Ὠραία δέσποινά μου,
 » Ἄστρον λαμπρὸν τοῦ οὐρανοῦ,
 » Μοῦ πῆρες ὄλον μου τὸν νοῦ
 » Μαζῆ με τὴν καρδιά μου.»

ΜΟΥ. Τὰ βλέπεις ὅ,τι σοῦ ἔλεγα ;

ΝΙΚ. Τὰ βλέπω κυρ-Μουρμούρη.

ΜΟΥ. Καὶ λές πῶς εἶναι μήνυσις αὐτὴ γιὰ τὸ γαϊδοῦρι ;

ΝΙΚ. Λᾶθος . . .

ΑΝΤ. Αὐτὸς ὁ φακέλλος τὸ ποίημά μου ἔχει

ΜΟΥ. Τί εἶπες ;

ΑΜΒ. (τῷ Νίκῳ) Ἐννοῶσε θαρρῶ ὁ κύριος τί τρέχει . . .

ΝΙΚ. Ἐν λᾶθος ποῦ μπορεῖ κανεῖς ἔς τὰ γέλια νὰ κρεπάρη . . .

ΜΟΥ. Τί λᾶθος, ποῦ μ' ἐλύσσαξαν ἐμένα ἔς τὸ στηλιάρι.

ΝΙΚΟΣ (τῷ Ἀμβροσίῳ)

Ἀμβρόσιε, τί ἔγεινε ἐγὼ καταλαβαίνω

ΑΜΒ. Κ' ἐγὼ θαρρῶ πῶς ἄρχησα ἔς τὸ νόημα νὰ μπαίνω.

ΜΟΥ. Κι' ἡ μήνυσι ;

ΝΙΚΟΣ (εξάγων αὐτὴν ἐκ τοῦ ἄλλου φακέλλου)

Ἴδου αὐτὴ. (ἀναγινώσκει) » Μήνυσις Πῆ Μουρμούρη

» Ποῦ τοῦ ἄκλεψεν ὁ Σούρσουλας ὁ Τάσος τὸ γαϊδοῦρι.»

ΜΟΥ. Καὶ πῶς ἐβγῆκεν ἀπ' αὐτοῦ ;

ΝΙΚ. Ἐγὼ τὴν εἶχα κλείση

Καὶ εἶπα ἔς τὸν Ἀμβρόσιον νὰ σου τὴν ἐγχειρίση,

Μ' ἐκείνην ὅμως, ἄφηκα ἔς τὸν ἴδιον συνάμα

Τοῦ Ἀντωνάκη ποίημα κλεισμένο σ' ἄλλο γράμμα,

Ἄλλ' ὁ ἠλίθιος αὐτός . . .

ΑΜΒ. (διακόπτων) Ἄφεντικό, σταμάτα . . .

ΝΙΚΟΣ (εξακολουθῶν)

Ἐμπέρδεψε τὰ γράμματᾶ καὶ ἔγιναν σαλάτα.

ΑΝΤ. Ὡστε αὐτὸ τὸ ποίημα ; . . .

ΝΙΚ. (διακόπτων) Αὐτὸ τὸ ποίημά του

Τὸ ἔδωκε ὡς μήνυσιν τοῦ Σούρσουλα τοῦ Τάσου.

ΑΜΒ. Μ' ἀφοῦ καλὲ δὲν ἔγραψες ἔς τὸν φακέλλον ἐπάνω

Τοῦ καθενὸς τὸ ὄνομα, τί διάβολο νὰ κάνω ;

ΑΝΤ. ὦ ! διάβολε, τί ἔπαθα . . .

ΝΙΚ. Συγγνώμην σᾶς γυρεύω

ΑΝΤ. Ἄκοῦς, νὰ στείλω μήνυσιν ἔς τὴν κόρην ποῦ λατρεύω ;

ΜΟΥ. Ἄκοῦς γιὰ τὸ γαϊδοῦρι μου τραγούδιᾶ ν' ἀραδειάσω ;

ΝΙΚ. Ἀκοῦτε ἐξ αἰτίας σας τὴν δίκην μου νὰ χάσω ;

ΑΝΤ. Τὴν ἔχασες ;

ΝΙΚ. Τὴν ἔχασα μαζῆ με τὸ μυαλό μου,

ΑΜΒ. Ἀκοῦτε ἐξ αἰτίας σας νὰ βρῶ τὸν διάβολό μου.

ΝΙΚ. Καὶ τώρα πάρε, φίλε μου, ἐσὺ τὸ ποίημά σου
Καὶ σὺ αὐτὴν τὴν μήνυσιν τοῦ Σούρσουλα τοῦ Τάσου.

(ἐκτελεῖ)

Τὸ πρᾶγμα πλέον ἔγινε, καθεὶς ἄς προσπαθήσῃ

Ὅσον μπορεῖ τὸ σφάλμα του νὰ δικαιολογήσῃ,

Ἐμὲ δὲ φίλοι, ἡ σκηνὴ με πείθει ἡ παροῦσα

Πῶς δὲν μποροῦν νὰ ζοῦν μαζῆ ἡ Θέμις καὶ ἡ Μοῦσα !

(πίπτει τὸ προσκῆνιον)

ΝΙΚΟΣ Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ